

pod. Z řečeného jest patrné, že předpisy §§ 134 a 156 nesp. říz. nemají tu místa. V důsledku toho není stěžovatel, který není dědicem, účastníkem pozůstalostního řízení, jenž by měl právo účastniti se při projednání a odevzdání pozůstalosti. Právem proto soud první stolice vydal odevzdací listinu, aniž slyšel stěžovatele. Neporušil tedy soud první stolice zákon, prohlásiv v napadeném usnesení odevzdací listinu za pravoplatnou. Dalším bodem usnesení soudu první stolice a potvrzujícím jej usnesením rekursního soudu jest však zákon zřejmě porušen v předpisu § 2 čís. 7 nesp. říz. O sporných nárocích nesmí rozhodovati pozůstalostní soud, nýbrž má účastníky prostě odkázati na pořad práva. Jestliže však soud první i druhé stolice spolurozhodl i o tom, která strana má nastoupiti pořad práva, a stanovil této straně k nastoupení pořadu práva propadnou lhůtu, při jejímž nedodržení mělo by býti na věc pohlíženo tak, jakoby nárok strany na pořad práva odkázané nestával po právu, překročil tím meze práv zákonem mu propůjčených. Bylo proto dovolacímu rekursu aspoň tak vyhověti, jak shora jest uvedeno. Soud, u něhož jsou ony peníze uschovány, bude moci jimi disponovati buď za souhlasu všech účastníků anebo k návrhu toho účastníka, jenž pořadem práva zlomí odpor ostatních.

Čís. 7912.

Nárok dědice na započtení daru lze uplatňovati bez ohledu na to, zda jest povinný podíl zkrácen posledním pořízením, buď za pozůstalostního řízení návrhem u pozůstalostního soudu, nebo, je-li toto řízení skončeno, žalobou.

(Rozh. ze dne 24. března 1928, Rv I 1092/27.)

Žalobce, syn zůstavitelův, domáhal se na žalovaném žalobou doplnění povinného dílu. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolatel právem vytýká, že odvolací soud pokládá žalobu o doplnění povinného podílu za neodůvodněnou proto, že každá pohledávka povinného podílu předpokládá, že nepominutelný dědic byl posledním pořízením zkrácen o povinný podíl. § 785 obč. zák. dává dětem, tedy nikoliv všem nepominutelným dědicům, právo, aby při vypočtení pozůstalosti byly započteny i dary, které zůstavitel učinil za živa, vyjmouc dary vypočtené v druhém odstavci téhož paragrafu. Toto právo nečiní zákon závislým na předchozím zjištění, že povinný podíl byl vůbec zkrácen; ježto právě oním započítáním se má zjistiti, zda se zkrácení nestalo. Započtení darů má sloužiti ovšem v první řadě k zjištění, zda povinný podíl nebyl dary zkrácen, může však sloužiti i k tomu, není-li zkrácen i vedle toho posledním pořízením a také k případnému vypočtení povinného

podílu při rozdělení pozůstalosti. Nárok dědice na započtení daru lze tedy uplatňovati bez ohledu na to, zda jest povinný podíl zkrácen posledním pořízením a to buď za řízení pozůstalostního návrhem u pozůstalostního soudu, nebo, je-li toto řízení skončeno, žalobou (srovnej zprávu justiční komise k III. dílčí novele k obč. zák. str. 115 a násl.). V tom směru byla doplněna ustanovení občanského zákoníka o povinném podílu a to výslovně proti názoru vyslovenému Nejvyšším soudem ve Vídni v judikátu čís. 157, jak to z oněch motivů zákona zřejmě plyne. Dovolatel brojí sice i proti názoru, že započtení je přípustno jen při posloupnosti ze závěti. Ale takový názor odvolací soud ani nevyslovil, nýbrž míní, že započtení jest přípustno jen při zkrácení posledním pořízením, tedy i vyděděním výslovným bez ustanovení posloupnosti ze závěti. Zato ovšem právem napadá dovolatel názor odvolacího soudu, že předpokladem započtení jest zkrácení povinného podílu posledním pořízením.

Čís. 7913.

Vyrovnačí řád.

Lhostejno, zda si byl věřitel toho vědom, že se mu dostává výhody zapovězené § 47 vyr. ř., anebo zda se jeho úmysl přímo nesl k tomu, by takové výhody dosáhl, stačí, že příslušná úmluva výhodu skutečně (objektivně) propůjčovala a že byla tato výhoda v souvislosti s vyrovnáním, při čemž jest dále nepodstatno, zda byla tato souvislost věřitelem přímo zosnována nebo zamýšlena. Jde o nedovolenou výhodu podle § 47 vyr. ř., byla-li směnečná záruka cennějším rukojemstvím nových ručitelů na místo bezcenného rukojemského závazku dosavadního ručitele.

(Rozh. ze dne 24. března 1928, Rv I 423/28.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní, že podepsali směnky jen proto, že žalobkyně na ně naléhala, hrozíc, že by jinak hlasovala proti přijetí vyrovnání firmy B., jejímiž tichými společníky byli žalovaní. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud ho zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní bylo by předeslati, že za výhodu ve smyslu § 47 vyr. ř. pokládati jest každou úmluvu dlužníka nebo jiných osob s některým věřitelem, kterou se mu před uzavřením vyrovnání neb v době mezi jeho ujednáním a právní mocí potvrzovacího usnesení vyhrazuje právě z podnětu vyrovnacího řízení nebo v nějaké, třeba jen vzdálené souvislosti s ním objektivně nějaká výhoda. Rozhoduje tu tedy jen objektivní stránka věci, kdežto momenty subjektivní nepřicházejí v úvahu. Je tedy lhostejno, zda si věřitel byl vědom, že se mu dostává takové vý-